

EL VOLUNTARIAT

HERMINIA GAYÓN

N'Herminia és una de les nostres voluntàries de cria de polls. Ha criat vinjoles, pardals i altres ocellets que han caigut del niu i que gràcies a la seva paciència i amor han pogut volar i tornar a la natura. El dia que la vam entrevistar tenia adoptats un poll de vinjola i un de pardal.

-Sempre t'han agradat els animals?

Des de petita. Tenia un gatet. Abans de sa guerra tenia un gatet negre, i el vestia. Amb un vestit de *munyeca*. Després vam marxar, vivíem aquí en es poble i vam anar a es lloc i quan el vam anar a buscar no el varem trobar i no me'l vaig poder endur. Estava molt trista, sempre me'n record d'aquell gatet. El tenia dins d'una capseta de sabates, amb un llit. Abans no era com ara, jo te rall de fa molta estona.

-Abans els moixos eren per agafar rates més que no pas per companyia, no?

Clar. Si, el tenia en es pati. Jo sé que aquest gatet sempre el tenia agafat. Llavors em va agafar sa guerra. Sempre m'han agradat. Jo te rall de setanta anys endarrere, setanta i molts. A mi em va agafar la guerra als 7 anys.

-Com vas contactar amb el GOB i vas arribar a ser voluntària de cria de polls?

A través de sa meva filla. Jo volia fer una activitat per passar el temps. Volia anar a cuidar nens que tenen càncer, volia anar-los a fer companyia i sa meva filla va trobar que més valia que cuidàs animalets que m'agradaven. Va ser a través d'ella.

I estàs contenta?

Molt. Sí. Si no se me moren si. Un poc tristeta quan se'n van. Però bé, sé que s'han d'amollar...

-Amb tots els ocells que has cuidat durant aquest temps, què és el que més t'ha sorprès més?

Lo mansos que són (les vinjoles). Perquè ara tenc un pardal, i és esquerp. I elles no. Les vinjoles són moltíssim manses, se t'atraquen molt. Ni piquen ni res. Són molt carinyosetes. Bé no te fan res però són molt més bones de fer, de cuidar, que no pas per exemple un pardal. Jo ja n'havia criat moltes vegades (de pardals). Però aquestes són més bones de criar (les vinjoles). Si són molt joves, quan els hi vaig a donar de menjar, ja prest obren sa boca. I no costa res. No has de menester obrir-los sa boca ni res. M'agafa el menjar de sa mà i ja està. El que no aprenen és a menjar totes soles.

-Aquestes no piquen en terra, perquè es passen tot el dia volant, cacen insectes, mosquits tot el dia volant, són diferents dels pardals...

Ara per exemple aquest pardal que tenc aquí, amb tres dies que el vaig tenir ja menja sol. Però elles (les vinjoles) veig que no, a vegades ho prob de posar-lis un poquet de menjar a prop però veig que no. Elles han de menester que els hi posis davant. Ara ja la veuràs la que tinc. Està *gorda*, està super *gorda*, ella només menjaria, saps?

-Què els hi diries a les persones perquè adoptessin un pollet?

Primer de tot, t'han d'agradar els animals i em sembla que s'aprofitaria més el temps que no anar a segons què. Em distreuen molt, em fan companyia.

-Ja et criden?

Aquesta encara no, és molt petiteta. Ses altres sí. Però és igual. Perquè jo a l'edat que ja tenc... uf, què has de dir?.., per què aixecar-se?.., i açò t'oblga a llevar-te! ■

AMB BON HUMOR

